

OPEN REPLY — IN RESPONSE TO NRC ARTICLE:

“Meer voedselzekerheid op de Caribische eilanden is mooi – maar wie wordt daar beter van?”
NRC, 1 mei 2026

The United Farmers Association of Aruba welcomes the attention the NRC newspaper has given to the agricultural sector of the Dutch Caribbean, and to Aruba in particular. After years of limited visibility, this kind of substantive public reporting matters. The article raises real concerns that we recognize from our members’ daily experience. We would, however, like to offer a more complete picture, one that neither dismisses the value of innovation and international partnership, nor loses sight of the farmers who are the foundation of any food system worth building.

The frustrations expressed by farmers in the article are genuine and well-documented. Access to land, water, and electricity; bureaucratic delays; the absence of structured support for existing producers, these are not new complaints. UFA has raised them formally in submissions to the government for years, and they were reflected clearly in our member surveys. The concern that significant new funding, whether through the CariFoodFund or the Agri-Innovation Park, could bypass the farmers who are already working the land is legitimate and deserves a serious answer from policymakers.

It is also true, as the article notes, that food sovereignty is not only a technical challenge. It is about what is produced, for whom, and whether local farming communities are strengthened or displaced in the process.

A more nuanced picture is needed

At the same time, we would caution against reading the article's framing as a simple opposition between "local traditional farming" and "imported high-tech solutions." That binary does not reflect the reality of Aruba's agricultural sector.

Several of our members already use hydroponics and advanced growing systems. Technology, when appropriately matched to local conditions, is not the enemy of small farmers, the absence of support for them to access and adopt it is. A plastic greenhouse with good ventilation and a simple hydroponics system, as the Wageningen researcher cited in the article rightly suggests, can already meaningfully increase production without the cost burden of a fully automated glass complex. The question is not whether to innovate, but how to ensure that innovation is accessible, appropriate, and designed with farmers rather than around them. Similarly, international expertise and Dutch funding are not inherently problematic. The concerns the sector has raised about the AIP process relate to transparency, farmer participation, and procurement design, not to the principle of collaboration with external partners. Done well, such partnerships can be genuinely beneficial. Done poorly, they can crowd out local capacity.

Critically, Aruba, like each of the Dutch Caribbean islands, needs all types of agriculture. Soil-based and hydroponic, small-scale and commercial, livestock and horticulture, traditional and technology-driven: each model serves a different need, reaches a different market, and contributes a different layer of resilience to our food system. Monocultures of approach are as fragile as monocultures of crop. The diversity across farming methods is not a problem to be resolved by picking a winner; it is a strength to be invested in.

Collaboration is already growing, within the islands too

One dimension the article does not capture is the regional collaboration that is quietly developing between the islands themselves. In the last years, UFA has been invited to observe the work of the DC Alfa (Dutch Caribbean Agriculture, Livestock, and Fisheries Alliance), most recently through a conference in Bonaire, alongside government departments and farmer representatives from all six Dutch Kingdom islands. What emerged was a picture of momentum: Sint Eustatius advancing syntropic farming and mixed food production; Saba deploying mobile hydroponic systems resilient to hurricanes; Bonaire showcasing a shared-infrastructure AgriPark model that is, in fact, closer to what the AIP aspires to be. Each island has developed solutions shaped by its own constraints, its soil, its climate, its market size, its community, and each has something to teach the others. The diversity across the islands is not a problem to be standardised away; it is a resource to be shared. There is

enormous potential for the islands to benefit from one another: in knowledge exchange, in shared procurement, in cross-island training programmes, and in building a collective Caribbean food identity that strengthens every producer in the region.

This inter-island learning is valuable precisely because it is grounded in the realities of Caribbean agriculture, climate, soil, water scarcity, small markets, and limited capital. Aruba does not need to look only to the Netherlands for models. It can look to its neighbours. UFA would have welcomed the opportunity to see this dimension of the story reflected in the NRC article, as it offers a more complete and more encouraging picture of what is possible.

What we continue to call for UFA's position has been consistent: Aruba needs a plurality of interventions, not a single model. Support for traditional *cunucu* farmers and livestock keepers. Pathways for existing growers to adopt appropriate technology. Transparent and inclusive processes for any major agricultural investment. And resolution of the structural barriers, land, water, electricity, customs, and fiscal certainty, that limit every farmer on this island regardless of what they grow or how.

The Sint Eustatius example cited in the article, with practical support, local knowledge, community connection, is a good one. So is the DC Alfa model of islands learning from each other. So, potentially, is the CariFoodFund, if its design ensures that smaller and established local operators can genuinely access it alongside larger investors.

Aruba has the farmers, the knowledge, and the will to build a more resilient food system. What the sector needs is not a choice between tradition and technology, or between local and international, but policies and processes that bring the right tools to the right people, with farmers at the table from the start. The islands of the Dutch Caribbean are stronger when they learn from each other, invest in each other's models, and build a region where every form of agriculture, from the *cunucu* to the greenhouse, has the support it needs to thrive.

On behalf of the Board of the United Farmers Association of Aruba

Diego Acevedo, President

info@unitedfarmers.aw | unitedfarmers.aw

DUTCH VERSION

Open brief aan NRC

United Farmers Association of Aruba (UFA)

De United Farmers Association of Aruba verwelkomt de aandacht die NRC heeft gegeven aan de landbouwsector van het Caribisch deel van het Koninkrijk, en aan Aruba in het bijzonder. Na jaren van beperkte zichtbaarheid is dit soort inhoudelijke publieke berichtgeving waardevol. Het artikel brengt reële zorgen naar voren die wij herkennen vanuit de dagelijkse praktijk van onze leden. Toch willen wij een vollediger beeld schetsen, een beeld dat noch de waarde van innovatie en internationale samenwerking negeert, noch de boeren uit het oog verliest die de basis vormen van elk voedselsysteem dat de moeite waard is om op te bouwen.

De frustraties die boeren in het artikel uiten, zijn oprecht en goed gedocumenteerd. Toegang tot land, water en elektriciteit; bureaucratische vertragingen; het gebrek aan structurele ondersteuning voor bestaande producenten: dit zijn geen nieuwe klachten. De UFA heeft deze kwesties formeel onder de aandacht gebracht bij de overheid en ze kwamen duidelijk naar voren in onze ledenpeiling. De zorg dat aanzienlijke nieuwe financiering, via het CariFoodFund of het Agri-Innovatiepark, voorbij kan gaan aan de boeren die al het land bewerken, is terecht en verdient een serieus antwoord van beleidsmakers.

Het is ook waar, zoals het artikel stelt, dat voedselsoevereiniteit niet alleen een technische uitdaging is. Het gaat om wat er geproduceerd wordt, voor wie, en of lokale boerengemeenschappen worden versterkt of verdrongen.

Een genuanceerdere kijk is nodig

Tegelijkertijd willen wij waarschuwen voor de manier waarop het artikel de tegenstelling tussen "traditionele lokale landbouw" en "geïmporteerde hoogtechnologische oplossingen" lijkt te veronderstellen. Die tweedeling weerspiegelt niet de realiteit van de Arubaanse landbouwsector.

Verschillende van onze leden maken al gebruik van hydroponics en geavanceerde teeltsystemen. Technologie is, mits goed afgestemd op de lokale omstandigheden, geen vijand van kleine boeren. Het ontbreken van steun om die technologie te kunnen benaderen en toepassen, is dat wel. Een kunststof kas met goede ventilatie en een eenvoudig hydroponics-systeem, zoals de Wageningse onderzoeker in het artikel terecht aangeeft, kan de

productie al aanzienlijk verhogen zonder de kostendruk van een volledig geautomatiseerd glascomplex. De vraag is niet of er geïnnoveerd moet worden, maar hoe innovatie toegankelijk, passend en in samenwerking met boeren kan worden vormgegeven.

Internationale expertise en Nederlandse financiering zijn op zichzelf niet problematisch. De zorgen die de sector heeft geuit over het AIP-proces hebben betrekking op transparantie, betrokkenheid van boeren en het ontwerp van aanbestedingsprocedures, niet op het principe van samenwerking met externe partners. Goed uitgevoerd kunnen zulke partnerschappen oprecht waardevol zijn. Slechts uitgevoerd kunnen ze lokale capaciteit verdringen.

Cruciaal is dat Aruba, net als elk van de Caribische eilanden van het Koninkrijk, alle vormen van landbouw nodig heeft. Grondgebonden en hydroponisch, kleinschalig en commercieel, veeteelt en tuinbouw, traditioneel en technologiegedreven: elk model bedient een andere behoefte, bereikt een andere markt en draagt een andere laag bij aan de veerkracht van ons voedselsysteem. Monoculturen van aanpak zijn even kwetsbaar als monoculturen van gewas. De diversiteit aan landbouwmethoden is geen probleem dat opgelost moet worden door een winnaar te kiezen; het is een kracht die verder ontwikkeld dient te worden.

Samenwerking groeit al, ook tussen de eilanden onderling

Een dimensie die het artikel niet belicht, is de regionale samenwerking die stilletjes tot stand komt tussen de eilanden zelf. De afgelopen jaren is de UFA uitgenodigd om het werk van DC Alfa (Dutch Caribbean Agriculture, Livestock, and Fisheries Alliance) te volgen, meest recentelijk via een conferentie op Bonaire, samen met overheidsinstanties en boeren vertegenwoordigers van alle zes eilanden van het Koninkrijk. Wat naar voren kwam, was een beeld van vooruitgang: Sint Eustatius werkt aan syntrope landbouw en gemengde voedselproductie; Saba zet mobiele hydroponische systemen in die bestand zijn tegen orkanen; Bonaire presenteerde een AgriPark-model met gedeelde infrastructuur dat in feite dicht bij het AIP staat dat Aruba voor ogen heeft.

Elk eiland heeft oplossingen ontwikkeld die zijn gevormd door de eigen beperkingen: de bodem, het klimaat, de marktomvang, de gemeenschap. En elk eiland heeft iets te leren aan de anderen. De diversiteit tussen de eilanden is geen probleem dat gestandaardiseerd moet worden; het is een bron die gedeeld kan worden. Er is enorm potentieel voor de eilanden om van elkaar te profiteren: via kennisuitwisseling, gezamenlijke inkoop, eiland overstijgende opleidingsprogramma's en het opbouwen van een gezamenlijke Caribische voedsel identiteit die elke producent in de regio versterkt.

Dit leren van elkaar is juist waardevol omdat het geworteld is in de werkelijkheid van de Caribische landbouw: klimaat, bodem, waterschaarste, kleine markten en beperkt kapitaal. Aruba hoeft niet alleen naar Nederland te kijken voor modellen. Het kan ook kijken naar de burens. De UFA had graag gezien dat deze dimensie van het verhaal in het NRC-artikel tot uitdrukking was gekomen, omdat het een vollediger en hoopgevend beeld geeft van wat mogelijk is.

Waar wij voor blijven pleiten

Het standpunt van de UFA is consistent: Aruba heeft een veelheid aan interventies nodig, geen enkel model. Ondersteuning voor traditionele cunucu-boeren en veehouders. Mogelijkheden voor bestaande telers om passende technologie te adopteren. Transparante en inclusieve processen voor elke grote landbouwinvestering. En oplossing van de structurele belemmeringen, land, water, elektriciteit, douane en fiscale zekerheid, die elke boer op dit eiland raken, ongeacht wat of hoe er geteeld wordt.

Het voorbeeld van Sint Eustatius dat in het artikel wordt aangehaald, met praktische ondersteuning, lokale kennis en gemeenschapsverbinding, is een goed voorbeeld. Dat geldt ook voor het DC Alfa-model van eilanden die van elkaar leren. En mogelijk ook voor het CariFoodFund, als het ontwerp ervan garandeert dat kleinere en gevestigde lokale ondernemers er net zo goed toegang toe hebben als grotere investeerders.

Aruba heeft de boeren, de kennis en de wil om een veerkrachtiger voedselsysteem op te bouwen. Wat de sector nodig heeft, is geen keuze tussen traditie en technologie, of tussen lokaal en internationaal, maar beleid en processen die de juiste middelen bij de juiste mensen brengen, met boeren aan tafel van meet af aan. De eilanden van het Caribisch deel van het Koninkrijk zijn sterker wanneer zij van elkaar leren, in elkaars modellen investeren en samen een regio opbouwen waarin elke vorm van landbouw, van de cunucu tot de kas, de ondersteuning krijgt die nodig is om te gedijen.

Namens het bestuur van de United Farmers Association of Aruba,

Diego Acevedo, President
info@unitedfarmers.aw | unitedfarmers.aw